

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: V. P., zastoupený Mgr. Jiřím Horou, advokátem se sídlem Moravské náměstí 15, Brno, proti žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, se sídlem Náměstí Hrdinů 1643/3, Praha 4, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2015, č. j. MV-2609-3/SO-2013, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 7. 2016, č. j. 62 A 90/2015 - 38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2015. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 30. 11. 2012, jímž bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky zastaveno řízení o žádosti žalobce ze dne 15. 11. 2012 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu z důvodu opožděného podání žádosti.

Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu: Žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt na území České republiky na základě povolení ze dne 22. 11. 2010. Posledním dnem, kdy v souladu s § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců mohl žalobce podat žádost o prodloužení doby platnosti povolení tak byl den 8. 11. 2012. Žalobce však tuto žádost podal až dne 15. 11. 2012. K odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně pak připojil potvrzení o léčbě v Okresní nemocnici s poliklinikou ve Volovci na Ukrajině v době od 25. 10. 2012 do 12. 11. 2012 jako doklad prokazující důvod zmeškání lhůty pro podání žádosti.

Krajský soud nepovažoval za důvodné námitky uplatněné žalobcem, který dovozoval, že správní orgán pochybil, pokud jej nevyzval k seznámení s podklady pro rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, a dále pokud zastavil řízení s odkazem na opožděné předložení potvrzení o léčení, ačkoliv byl žalobce ubezpečen pracovníkem správního orgánu prvního stupně, že zatím stačí ústní vysvětlení a doklady bude možno připojit později.

Krajský soud dospěl k závěru, že neseznámení žalobce s podklady rozhodnutí je sice procesní vadou, v tomto případě ovšem nemohla mít uvedená vada vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť obsahem správního spisu byly výhradně listiny doložené žalobcem, tedy důkazy, které z povahy věci byly žalobci známy. K druhé námitce pak soud uvedl, že ustanovení § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců umožňuje prolomení zákonné lhůty pro podání žádosti o prodloužení doby povolení k dlouhodobému pobytu, pokud podání žádosti ve lhůtě zabrání důvody na vůli cizince nezávislé a cizinec podá žádost do 3 dnů po zániku těchto důvodů.

Nemoc ledvin spojená s léčbou na Ukrajině nepochybně představuje důvod nezávislý na vůli cizince ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, samotný fakt, že mu ve včasném podání žádosti bránila objektivní překážka, jej však nezbavuje povinnosti takovou skutečnost tvrdit a doložit spolu s podáním žádosti v dodatečné, zákonem stanovené třídenní lhůtě. Pokud žalobce namítal a předloženými listinami prokazoval léčení v nemocnici jako důvod zmeškání lhůty až v rámci odvolání, nelze tato tvrzení a předložené listiny v odvolacím řízení zohlednit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2013, č. j. 4 As 69/2013 – 44).

K námitce o nesprávném poučení ze strany pracovníka správního orgánu pak soud uvedl, že takováto skutečnost by zajisté nemohla být žalobci přičítána k tíži, byla-li důvodem jeho opožděného předložení potřebných listin, ze správního spisu však nic takového neplyne a žalobce sám v průběhu řízení před soudem žádné návrhy na prokázání této skutečnosti nevznesl. Z ničeho rovněž neplyne, že by žalobce v době podání žádosti potvrzením o léčbě v nemocnici disponoval (tj. že by takové potvrzení správnímu orgánu nepředal v důsledku údajného nesprávného poučení, jehož se mu mělo dostat), neboť samotné potvrzení je datováno až k 23. 11. 2012, tj. 8 dní po podání žádosti. Pokud žalobce při podání žádosti prokazatelně netvrdil existenci důvodů nezávislých na jeho vůli, které mu bránily v jejím včasném podání, nelze přičítat k tíži správního orgánu prvního stupně, že žalobce k prokázání existence objektivních důvodů sám nevyzval. Nelze totiž po správním orgánu požadovat, aby automaticky vyzýval každého žadatele ke sdělení objektivních překážek bránících včasnému podání žádosti bez toho, aby žadatel současně

s opožděným podáním žádosti sám objektivní příčiny správnímu orgánu indikoval a tyto také prokázal. Postup i rozhodnutí obou správních orgánů tak soud považoval za zákonná.

Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodů podřaditelných ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Konkrétně namítal (obdobně jako v žalobě), že byl nesprávně poučen pracovníkem správního orgánu prvního stupně o tom, že doložit své tvrzení o překážce pro včasné podání žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu může až v průběhu řízení, k tomu jej však správní orgán nikdy nevyzval. Dále stěžovatel namítal, že nebyl vyzván ani k seznámení se s podklady pro rozhodnutí, takže v žádné fázi řízení před vydáním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mu nebylo umožněno chybějící doklady doplnit. To je umocněno navíc tím, že správní orgán rozhodl o zastavení řízení jen 15 dní po podání žádosti. Krajský soud toto pochybení sice zkonstatoval, nesprávně však dospěl k závěru, že nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Podle názoru stěžovatele však již jen sama tato skutečnost měla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

Stěžovatel má dále za to, že měl soud přihlédnout k jeho doposud bezúhonnému životu v České republice, kdy si všechny povinnosti plnil a kdy důvodem zmeškání lhůty pro podání žádosti byly objektivní důvody, které nikdo nezpochybňuje, jen byly doloženy o pár dnů později, než zákon stanoví. Soud měl také napravit příliš tvrdý postup správních orgánů, které nepřihlédly ke konkrétním okolnostem případu a k potvrzení doloženému v odvolacím řízení. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněného stížního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil v zásadě tytéž námitky, které uvedl již v žalobě a s nimiž se řádně vypořádal již krajský soud v napadeném rozsudku. Na podrobné a výstižné odůvodnění tohoto rozsudku by tedy mohl Nejvyšší správní soud bez dalšího odkázat s tím, že se s důvody zde uvedenými plně ztotožňuje. Přesto považuje za vhodné přičinit na vysvětlenou ještě několik poznámek.

Stěžovatel vyslovil názor, že krajský soud neměl hodnotit závažnost pochybení správního orgánu, který ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu nevyzval stěžovatele k seznámení se s podklady rozhodnutí, ale že měl pro tuto vadu napadené rozhodnutí zrušit. S takovouto interpretací procesních pravidel však Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit. Již v základním ustanovení pro řízení o žalobách proti správnímu rozhodnutí - § 65 odst. 1s. ř. s. je stanoveno, že ochrana se účastníkům poskytuje vždy proti porušení konkrétního hmotného práva, k němuž může dojít i v důsledku porušení jejich procesních práv v předcházejícím řízení. Ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. pak uvedené konkretizuje tak, že soud zruší správní rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud tedy správně posuzoval věc právě z tohoto hlediska. Ztotožnit se lze i s jeho závěry, které k této otázce učinil. Stěžovatel sám nepopírá, že žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podal po lhůtě uvedené v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zároveň je ze správního spisu zřejmé, že k formulářové žádosti nepřipojil žádný přípis, v němž by alespoň tvrdil existenci důvodů na jeho vůli nezávislých ve smyslu § 47 odst. 1,

věty druhé (nyní odst. 3) citovaného zákona, jež mu bránily podat žádost včas, nemluvě o tom, že by tyto důvody již v této fázi prokázal. Toto neučinil ani do doby vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Povinnost tvrzení i povinnost předložit k němu důkazy ležela přitom na něm. Za těchto okolností ovšem neměl správní orgán žádný důvod vyzývat ho k prokázání nějakých skutečností a k předložení důkazů, neboť pro vydání rozhodnutí měl potřebné podklady k dispozici a pro řízení byl vázán lhůtou uvedenou v návětí a poté v textu § 169 odst. 1 písmeno e) zákona o pobytu cizinců.

Jestliže podstatnou skutečností pro rozhodnutí ve věci o žádosti stěžovatele o prodloužení dlouhodobého pobytu bylo opožděné podání této žádosti, přičemž této skutečnosti si byl stěžovatel vědom, pak absence výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu (ač se zajisté formálně o vadu jednalo) nemohla mít na zákonnost rozhodnutí správního orgánu žádný vliv. Není zde totiž žádná příčinná souvislost mezi nedostatkem stěžovatelova tvrzení o důvodech opožděného podání žádosti a absencí výzvy k seznámení se s podklady rozhodnutí. S ohledem na zásadu koncentrace řízení obsaženou v ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu pak k uváděným novým skutečnostem a k důkazům předloženým až v odvolání nemohla žalovaná přihlédnout. Tvrzení o důvodech, jež mu bránily podat žádost včas, mohl stěžovatel učinit písemnou formou či do protokolu ihned, spolu s podáním žádosti, potvrzení o nemocničním léčení ze dne 23. 11. 2012 mohl rovněž předložit správnímu orgánu prvního stupně ještě před vydáním jeho rozhodnutí. V těchto úkonech mu nic nebránilo, takže není důvodná ani jeho námitka, že mu v průběhu celého řízení před správním orgánem prvního stupně nebylo umožněno chybějící doklady doložit.

K námitce ohledně nesprávného poučení stěžovatele lze pak odkázat na posouzení učiněné krajským soudem, Nejvyšší správní soud k tomu jen doplňuje, že pravidla řízení ohledně jednotlivých úkonů upravuje obecně ustanovení § 15 odst. 1 správního řádu, a o ústním sdělení či poučení účastníka ze strany oprávněné úřední osoby není ve správním spisu žádný záznam. Možné úvahy o odstranění tvrdosti zákona pak nespadají do přezkumné pravomoci správního soudu.

Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že napadený rozsudek Krajského soudu v Brně je zákonný, kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s., *in fine* jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaná ve věci byla úspěšná, nevznikly jí však náklady přesahující běžný rámec její úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že nepřiznal náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 30. listopadu 2016

pokračování

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu